

KURJER WARSZAWSKI

ROK PIĘDZIESIĄTY SIÓDMY.

Na Prowincji i w Guberniach wynosi rocznie rubli 100 (w tem mieści się już opłata prenumeratowa za przesyłkę 1 k. 80, oraz za opakowanie i ekspedycję 1 k. 20.)

Prenumerata przyjmuje się rocznie, półrocznie i kwartalnie. Rekopisma nadsyłane do Redakcji nie zwracają się.

Prenumerata „Kurj. Warsz.”
wydani w Warszawie rocznie
4 k. 80, półrocznie 2 k. 40,
kwartalnie 1 k. 20, miesięcznie
40, za dostarczenie do domu do-
płaca się 5 k.
Numer pojedynczy w Kante-
nie 10 k.
Redakcja otwarta od 11-tej
rano do 2-giej po południu.

Dr. S. Apolonij P. M.
Jutro: S. Scholastyki P.
Niedziela: S. Eufrozyny Panny.
Poniedziałek: S. Gaudentego Biskupa.

Wschód słońca o godzinie 7 m. 23
Zachód „ „ 5 m. 1

Długość dnia godzin 9 m. 32
Przybyło „ „ 1 m. 53

Wtorek: S. Juliana M. i Jordana.
Środa: Popielec. S. Walentego Kapłana M.
Czwartek: S. Faustyny i Jowity MM.
Piątek: S. Juljanny P. M.

Adres Redakcji „Kurjera Warszawskiego,” PLAC TEATRALNY, Nr 5 d. W. Zabłockiej.

— Uroczyste wczorajsze Nabożeństwa ku czci Najświętszego Sakramentu, odprawiane jednocześnie w dwóch Świątyniach Pańskich, a mianowicie w kościołach: Ś-go Kazimierza na Nowem-Mieście i Opieki Ś-go Józefa na Krakowskim-Przedmieściu wprost ulicy Królewskiej, sprowadziły tak do jednej jak i do drugiej Świątyni licznych pobożnych.

W pierwszym z wymienionych wyżej kościołów, to jest w kościele Ś-go Kazimierza na Nowem-Mieście, Wotywę Odpustową odprawił Jks. Grochowalski, wikaryusz kościoła Panny Marji na Nowem-Mieście. Sumę celebrował Jks. Dietrich, kanonik archikatedralny i metropolitalny jubilat, w czasie której Słowo Boże głosił Jks. Zdzitowiecki, kapłan kościoła Panny Marji na Nowem-Mieście. Nieszpory zaś odprawił Jks. Kaczanowski, kanonik i dziekan kapelanów wojskowych. Naukę ewangeliczną w czasie Nieszporów, głosił Jks. Filip Lepkowski.

— W kościele Opieki Ś-go Józefa celebrował Sumę Jks. Ruszkiewicz Regens Seminarjum duchownego, Słowo zaś Boże w czasie Samy głosił Jks. Borzewski, kanonik katedralny. Nieszpory odprawił Jks. Brzeziński, w czasie których kazanie miał Jks. Ruszkiewicz.

Uroczysta procesja i błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem udzielone pobożnym zakończyło wczorajszą tę uroczystość ku czci Przenajświętszego Sakramentu rok rocznie w dniu tym obchodzoną.

— Warszawski Ober-Policiemajster podaje do wiadomości, że z powodu dać się mającej w sobotę dnia 29 stycznia (10 lutego) 1877 r., w salach Ratuszowych, wielkiej maskarady, na korzyść Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności, w dniu tym od godziny 9-ej wieczorem, wjazd na plac Teatralny z sąsiednich ulic: mianowicie: Danielewiczowskiej, Bieleńskiej, Senatorskiej od Banku, Wierzbowej i Nowo-Senatorskiej, zostanie wstrzymanym i dla tego, wszystkie bez wyjątku ekipy osób zjeżdżających się na Maskaradę, powinny przez ulicę Senatorską od strony placu Zamkowego i ulicy Miodowej. Z placu Teatralnego — wszystkie ekipy ściśle pilnując się kolei i nie przebiegając jeden drugiego, powinny wjeżdżać w bramę Magistratu, przejeżdżać na dziedziniec zabudowań Kancelarii Ober-Policiemajstra i wyjechawszy z bramy tegoż dziedzinca albo się zatrzymywać na miejscu wskazanym przez Policję na placu między skwerem i sklepem dawniej Włodkowskiego i na ulicy Nowo-Senatorskiej — rzędami, albo rozjeżdżać się z placu — wszystkimi ulicami, z wyłączeniem części Senatorskiej, wiodącej z placu Teatralnego na plac Zamkowy i Nowo-Senatorskiej.

Po skończeniu Maskarady, przy rozjeżdżaniu, taki sam porządek powinien być zachowanym, to jest, że ekipy przejeżdżające w bramę Magistratu, wyjeżdżać i kierować się powinny, jak wyżej wskazano.

W dniu tym przy wjeździe z teatru, powozy również kierować się mogą na wszystkie ulice, z wyłączeniem części ulicy Senatorskiej, wiodącej na plac Zamkowy i Nowo-Senatorskiej. (Gaz. Polic.)

PIECZYWO.

I.

— Q — Skarżą się u nas na złe i drogie pieczywo. Skargi te stosują się głównie do bułek, których pewne gatunki przybierają coraz więcej miniaturową postać i dojść wkrótce mogą do rozmiarów nieokreślenia małych.

Pomiędzy wszakże zarzutami, wyłaniającymi się ztąd i zowad należy rozróżnić narzekania uzasadnione od nieuzasadnionych.

Trzeba przedewszystkiem wiedzieć, że w ogóle pieczywo dzieli się na zwykłe, służące jako niezbędny środek do naszego wyżywienia i — zbytkowe.

Do pierwszej kategorii należy chleb pyłowy i razowy, oraz bułki tak zwane zwyczajne (mularki) montowe i poznańskie, do drugiej włączają się wszelkie inne do kategorii pierwszej niewliczone.

Kategoria pierwsza znajduje się pod bezpośrednią kontrolą władzy, tak co do jakości użytego do ciasta, samego wypieku, wagi, jak i oznaczonej przez producentów ceny. W wypełnieniu tej kontroli, magistrat czuwa, ażeby każdy z piekarzy, zajmujący się wypiekiem składał co dni 15 takse przez siebie podpisaną, w której zobowiązuje się do sprzedawania chleba i bułek po oznaczonej w taksie cenie i od zobowiązania takiego nie wolno mu pod żadnym względem odstąpić, aż do upłynięcia oznaczonego terminu, to jest do czasu złożenia nowej deklaracji.

Środek ten wprawdzie nie jest zupełnie wystarczającym, producent bowiem wyraża zazwyczaj w deklaracji wyższą daleko cenę od tej po jakiej istotnie zamierza sprzedawać; jednak stanowi już pewną rekompensację ceny wypieku, gwarantuje zaś stanowczo jego wagę.

Co do kategorii drugiej, ta podlega o tyle kontroli magistratu, o ile wszystkie artykuły konsumcyjne, służące do użytku mieszkańców. Pieczywo zbytkowe jest uważane na równi z ciastem cukierniczym, do którego nie stosuje się żaden przepis wagi ani ceny i swoboda wynikająca z wolnej konkurencji jest jedynym czynnikiem trzymającym w pewnej równowadze tak cenę jako też objętość pieczywa.

Z tego cośmy powiedzieli wyprowadzić możemy dwa wnioski:

1-o że w kategorii pieczywa zwyczajnego jako zostającej pod bezpośrednią a ściśle kontrolą magistratu, wszelkie nadużycia na drodze odpowiedniego rozporządzenia władzy mogą być usunięte i

2-o że na pieczywo zbytkowe, o które właściwiecho-

dzi najwięcej mieszkańcom — mianowicie: wypiek bułek tak zwanych: kaizerek, maślanych, rogali i obwarzanków, władza miejska ma wpływ bardzo pośredni, gdyż czuwa tylko nad tem, ażeby proces ich przygotowania i sam wypiek nie przyniosły szkody zdrowiu ludzkiemu, że zatem wszelkie reformy i ulepszenia leżą w warunkach głębszych ekonomicznych, dotyczących produkcji rolnej, wpływu kapitału, konkurencji handlowej i nareszcie szczegółowych manipulacji w tej gałęzi przemysłu używanych.

Przystępując do szczegółowego roztrząśnienia obu tych wniosków zaznaczyć musimy, iż co do pierwszego z nich nie wiele zostaje do powiedzenia, gdyż kwestia sama przez się stoi jasno, a co więcej wypiek chleba i bułek zwyczajnych odpowiada w pewnym stopniu wymaganiom warunkom.

Piekarz składa w magistracie deklarację, w której powiada, że na funt zamierza taką ilość bułek wypiekać, że na funt pieczywa ustanowia taką a taką cenę i magistrat poleca komisarzowi targowemu ażeby nad wypełnieniem zadeklarowanych warunków czuwał.

Jakoż nadużycia są tu nader wyjątkowe — bywa wprawdzie czasem wypiek nie zupełnie dobry, chleb lub bułki nie trzymają odpowiednią wagę, lecz są to zdarzenia wyjątkowe, gdyż przy każdej z tych okoliczności rozpoczyna się bezwzględnie dochodzenie sądowe i winny pociągany bywa do surowej odpowiedzialności.

Jedną rzecz, jakaby pozostawała tu do zrobienia należy do inicjatywy samej publiczności. Oto konsumenci, zamiast kupowania wypieku na pojedyncze sztuki mogliby żądać sprzedaży na funty. O ile wiemy władza magistratu, której kwestja pieczywa dość gorąco leży na sercu, chętnie ze swej strony pomogłaby odpowiedniemi rozporządzeniami publiczności, gdyż szłoby tylko o zaprowadzenie w każdym ze sklepików wagi i zaopatrzenie go w egzemplarz jeden deklaracji.

Lecz powtarzamy, według nas, jest to kwestja nie wielkiej wagi, gdyż przypuścić wreszcie potrzeba, że piekarnie, zostające w rękach ludzi zasobnych, w znacznej części inteligentniejszych, nie mogą gwałcić samochcąc zobowiązań przez siebie dobrowolnie przyjętych i narażać się bezustannie na groźną odpowiedzialność, że zatem cała waga tej żywotnej dla nas kwestji spoczywa w warunkach wniosku drugiego.

Właściwie jest on alfa i omega całego zadania. Dla tego też ze względu szerokości przedmiotu rozbiór jego szczegółowy zostawiamy do ciągu następnego — tembardziej, iż to, cośmy tu powiedzieli, potrzebnem będzie jako niezbędne objaśnienie poniekąd jako wstęp określający stosunek codzienny publiczności do piekarzy — to jest konsumentów do producentów.

DUSZE W NIEWOLI.

przez
BOLESŁAWA PRUSA.

(Dalszy ciąg. — Patrz Nr. 29).

5. O roskoszach i kłopotach badaczy.

Każdy człowiek znakomity ma jakąś słabość, która go stawia na równi z innymi śmiertelnikami, a nawet robi zabawnym. Napoleon, jak pierwszy lepszy kantorowicz, wybierał sobie, że jest tenorem, Fryderyk Wielki cierpiał na wspólną wszystkim młodym kancelistom chorobę pisania wierszy, — Neron, niby gimnazjalista naszych czasów, udawał aktora, a pan Roman literat, miał przekonanie, że jest znakomitym obserwatorem i materialem na wielkiego powieściopisarza.

Pan Roman pisał nie wiele i robił dobrze; zrobiłby jednak lepiej wzięwszy się na przykład do handlu albo krawiectwa. Na nieszczęście wiara w swój talent obserwacyjny nie pozwalała mu na to i znany nasz, zamiast przykładnie siedzieć nad igłą lub księgą kassową, wagał się całymi dniami po mieście, zapisując wszystko co mu się nasunęło przed oczy i wmawiając w siebie i innych, że „wzorki zbiera.”

To zbieranie wzorków niesłychanie alarmowało niektóre kategorie osób, mających z nim bliższe stosunki. Pewien łotr po kilka razy na tydzień składał mu wizyty, w czasie których starał się usprawiedliwić słu-

żalstwo i łapownictwo, krytycznym stanem kraju. Jakaś stara panna przysłała mu swój portret, robiony przed 20 laty, pakę miłosnych listów pisanych przez pewnego weterynarza i świadectwo kilku osób wiarygodnych dowodzące, jako weterynarz ów, po dwukrotnem targnięciu się na własne życie, umarł wreszcie z miłości, skutkiem utopienia się wraz z bryczką i dwoma końmi w przerebmbli. Jakiś zawojowany mąż, a zarazem ojciec trojga dzieci, z których każde było do kogo innego podobne, przy lada sposobności wykladał literatowi teorię zapatrzenia się, a pewien początkujący finansista, którego głos publiczny oskarżał o liczne oszustwa, przysyłał panu Romanowi od czasu do czasu obszernie memorjały, których dążnością było okazanie tej niezbitnej prawdy, że ludzie zazdroszczą powodzeniu i że najzaciejsi obywatele kraju, spotwarzani bywają najczęściej.

Pan Roman wszystkiego słuchał, wszystko notował, lub składał do swego archiwum, nie wiedząc kiedy i jaki zrobi użytek z tak obfitych materiałów. Wynętrzenia czynione przed nim brał za dobrą monetę, zapalał się do nich niesłychanie i coraz gorliwiej polował na typy.

Nienasycony ten głód wrażeń sprawił, że w czasie pewnego śnieżnego i wietrznego wieczoru, w dzień ostatniej maskarady, jaka się miała odbyć w tym roku, literat nasz tułał się po Krakowskim-Przedmieściu. Woczekiwaniu godnego uwagi zdarzenia, znakomity zbieracz typów, rozmyślał nad przyczyną chwiania się płomieni gazowych, ubolewał nad losem zgie-

biętych milicjantów, którzy pocierali sobie plecy o bramy, lub na środku ulicy wycinali hołubce, i podziwiał doróżkarzy, którzy zatknawszy bat obok kozła objali sobie rękoma boki na rozgrzewkę, lub podtrzymywali siłę ducha za pomocą wysokich lecz wąskich kieliszków kartoflowki.

Obok jednego z szynków, w których nieliczni reprezentanci niższych warstw społecznych, czerpali energję do pełnienia włożonych na nich przez Opatrzność obywatelskich obowiązków, pan Roman zauważył jakiegoś czelęczygę w długim kożuchu. Człowiek ten mimo zawiej, trzymał czapkę w rękach, która to okoliczność pozwoliła literatowi spostrzedz głowę siwiejącą i lysą, obrzękłą twarz i czarny gesty zarost. W pierwszej chwili pan Roman sądził, że stary biedak odkrył głowę na widok zbliżającego się „talentu,” jako zatem człowiek grzeczny — podniósł palec do swej browej czapki. W tej samej chwili uczył dla nieznanego jakąś sympatję, która nie zmniejszyła się nawet i wówczas gdy poznał, że biedak nie może na nogach zachować przyzwoitej równowagi i opiera się o ścianę.

— Dość zabawny okaz alembika złożonego z ciała i rozumnej duszy! pomyślał literat, zawiązując jednocześnie róg chustki w celu upamiętnienia tej dowcipnej przenośni.

— Litościwa osobol.. odezwał się biedak. Litościwa osobol ofiaruj co nieszczęśliwemu na wódeczkę...

— Nieoszaczony egzemplarz! mruknął literat i dodał głośno:

Sprawozdanie z czynności i obrotu funduszu Towarzystwa Pań Miłosierdzia S-go Wincentego a Paulo w Warszawie za rok od 1go stycznia 1876 do 1 stycznia 1877 roku.

Towarzystwo Pań Miłosierdzia S-go Wincentego a Paulo, zawdzięczając wszystkie swoje fundusze darom osób dobroczynnych, czuje się w obowiązku ogłosić jak zwykle w piśmie publicznym krótki wyciąg z rocznego sprawozdania, które na posiedzeniu w dniu 3 lutego r. b. odbytem, odczytanem było.

W ciągu upłynionego roku, to jest od d. 1 stycznia 1876 do 1 stycznia 1877 roku, rozdano pomiędzy ubogich:

Chleba funtów 84,318.
Kaszy korey 224 garncy 11 kwart 2.
Soli funtów 5,510.
Ubrania sztuk 472.
Pomocy lekarskiej udzielono w 625 wypadkach.
Umieszczono w służbach, terminach rzemieślniczych lub zakładach dobroczynnych osób 65.
Rodzin wspieranych w ciągu roku było 417 miesięcznie.

Dochody w roku 1876.

Remanent z roku 1876	rsr.	432	kop.	52
Składki miesięczne Pań i dary jednorazowe osób dobroczynnych	"	2,748	"	12
Kwesty kościelne zwyczajne	"	742	"	85 1/2
Koncert dany w marcu uczynił	"	1,653	"	25
Kwota wielkocudowniowa	"	1,323	"	72
Procentu od sum legowanych T-stwu	"	567	"	25
Razem	rsr.	7,467	kop.	71 1/2

Wydatki.

Wydano na żywność: chleb, kaszę, sól i wszelkie wiktualie ubogim rozdane w ciągu r. 1876	rsr.	4,644	kop.	90 1/2
Ubranie, komorne, lekarstwa i inne potrzeby ubogich	"	1,661	"	42 1/2
Gotówką rozdano ubogim	"	1,054	"	20
Razem	rsr.	7,360	kop.	53

Porównanie.

Dochodu było w r. 1876	rsr.	7,467	kop.	71 1/2
Rozchodu	"	7,360	"	53

Pozostało remanentu na rok 1877 . . . rsr. 101 kop. 18 1/2

Z powyższego sprawozdania okazuje się, jak mała kwota w remanencie pozostała na rok bieżący, przeto Towarzystwo widzi się w gwałtownej potrzebie odwołania się znów do tak zawsze łaskawej dla niego publiczności warszawskiej, uwiadomianając ją, że w dniu 8 marca zamierza urządzić koncert na dochód ubogich pod opieką tegoż Towarzystwa zostających. Już pierwsze starania są poczynione i dają nadzieję, że w koncercie tym przyjmą udział pierwszorzędni artyści i amatorowie. Obok więc przyjemności, którą zapewne każdy znajdzie w mile spędzonym wieczorze, wyniesie w sercu swoim i tę pociechę, że przyczynił się do wsparcia prawdziwej nędzy, gdyż Towarzystwo Pań Miłosierdzia S-go Wincentego odwiedza ubogich w ich własnych mieszkaniach, najusilniej starając się o to, aby wspierać prawdziwie biednych, jacymi są: wdowy, kilkorgiem dzieci obarezone, starzy, którym wiek przeszedł zarabiać nie pozwala, dzieci bez opieki żadnej będące i ubodzy kalektem i chorobą złożeni. Gdy zaś wydarzy się, że robotnik pracujący na wyżywienie rodziny, złożony jest chorobą w domu lub w szpitalu, Towarzystwo opieką swą otacza pozbawioną sposobu utrzymania biedną jego rodzinę.

Kronika Zagraniczna.

× O strasznym wypadku kolejowym, który się zdarzył d. 29 grudnia na drodze żelaznej Ohio, maszynista Daniel Maquire, który na lokomotywie *Sokrates* prowadził pociąg, ogłasza w dziennikach amerykańskich następujące szczegóły: Pociąg jechał powoli, a w chwili kiedy się znalazł na moście pod Ashtabula, uczuliśmy gwałtowne wstrząśnienie. Bezpośrednio potem pokły łańcuchy, łączące dwie lokomotywy pociągu i cały pociąg runął z wysokości 65 stóp do rzeki. Most, na którym zdarzyło się nieszczęście był żelazny i służył już lat jedenaście. Przypuszczają, że w skutek ciężaru pociągu pokływiązania żelazne. Przerządzająca scena w łóżysku rzeki nie da się opisać. Rozpiętość mostu wynosiła około 100 stóp i w tej prawie szerokości płynie rzeka, głęboka zaledwie 4 do 5 stóp.

— Dla czegoż mój człowieku nie prosisz odrazu i na papierosy? —

— Bo nie palę! odpowiedział pijak.

Pan Roman dał mu dziesiątkę i wbiegł czempredzej do sąsiedniej bramy, celem wydobycia z pod futra nieśmiertelnego kataloga i zanotowania w nim zarówno swego znakomitego dowcipu jak i odezwy pijaka.

— Co za ty! myślał literat pisać. Kolos naiwnego bezwstydu... Kopalnia diamentowej beczelności! Muszę sobie oddać sprawiedliwość, że mam oko i że dostrzegam to, czego ogół nie widzi. Mają rację ci, którzy mówią, że talent jest darem Boga!..

Zanotowawszy fakt, literat począł się namyślać, czy które z jego własnych zdań uronionych przed chwilą, nie kwalifikuje się do druku? Zważywszy jednak, że ów rezerwar cennych poglądów nosi zawsze ze sobą i że otworzenie upustu w każdej chwili zależy od niego, zamknął katalog i wyszedł z bramy.

Na ulicy dostrzegł, że scena się zmieniła. Pijak nie był sam, obok niego bowiem stał jakiś przyzwoicie ubrany młodzieniec i żywo z nim rozmawiał. Młodzieniec widocznie robił wymówki, pijak odpięła je dość zuchwale. Wreszcie młody, przyzwoicie ubrany człowiek wziął prawie gwałtem pijaka pod rękę i zaprowadził do doróżki, do której nie bez trudności obaj wsiedli.

Naprzeciw bramy stała latarnia; gdy światło jej padło na doróżkę, literat z najwyższą zgrozą i zdumieniem spostrzegł, że ubogi człowiek usiłuje wyskoczyć, i że przyzwoicie ubranym młodzieńcem, który mu tego uczynić nie pozwala—jest Lachowicz!.

W chwili katastrofy woda była pokryta grubą warstwą lodu; spadnięcie jedenastu wagonów i maszyny z tenderem, musiało oczywiście rozbić lodowy pancerz rzeki, przyczem także maszyna i wagony zostały zdruzgotane. W siedmiu wagonach osobowych znajdowało się około 165 dorosłych podróżnych i pewna liczba dzieci;—otóż ci, którzy jechali w poprzednich wagonach uszli z życiem, lub ponieśli mniej lub bardziej ciężkie uszkodzenia. W kilka minut po spadnięciu, prawie jednocześnie we wszystkich strząskanych wagonach wybuchł pożar i zanim można było myśleć o ratunku, już płomienie walczyły niejako o lepsze ze złodowaciałą wodą w porwaniu ofiar ludzkich. Pan Frank Belknap, który pierwszy przybył z pomocą na miejsce wypadku, powiada, że krzyk i jęki biednych ofiar wzruszyć mogły kamienne serce. Tu widziano dziewczynkę, może dziewięcioletnią, elegancko ubraną, jak biedactwo siłło się wydostać nogi z pod ciężaru, który przytaczał ją aż po pas. Tuż za nią wybuchły z gruzów wagonu płomienie, które o kilka sekund później w uściskach swych zabiły nieszczęśliwe dziecko. Tam znów mężczyzna w średnim wieku, siedzący na ławce w *coupe*, jakby jeszcze wśród jazdy i nie mogąc uwolnić się z krępujących go spodem więzów, spokojnie patrzył na zbliżające się płomienie, które też nie daly długo czekać na siebie ofierze. Z rozstrząskanych i zanurzonych w wodzie wagonów, co chwila wypływał trup, podczas gdy na pół odurzone dymem osoby, usiłowały przepłynąć lub po lodzie dostać się do brzozy. Pomimo strasznij zamieci śnieżnej, która srożyła się właśnie nad głowami nieszczęśliwych rozbitków, wkrótce znaczna liczba mieszkańców okolicznych osad utarowała sobie drogę przez pałace się szczątki wagonów. Przy pomocy ich toporów i lin zdołano jeszcze wielu nieszczęśliwych ocalić od okropnej śmierci w wodzie lub płomieniach. Rannych poskładano na nosze i zaniesiono na pobliskie wzgórze, gdzie ich otoczono staranną opieką. Wkrótce, wszystkie pobliskie gospody i domy prywatne w miasteczku, otworzyły drzwi dla ofiar bezprzypadkowego prawie wypadku. Zdaje się, że sto osób z górą utraciło pod Ashtabula życie.

× Z Kadyksu donoszą, że znany przyjaciel od serca byłej królowej Izabelli, Moriori, został skazany przez sąd tameczny, za nieposłuszeństwo władzy, na pół roku więzienia.

× U księcia Aumale w Paryżu rozpoczęły się już przyjęcia—honory domu czyni hrabina Paryża. Na przyjęciach tych nie tańczą wcale, chociaż orkiestra pod kierunkiem Straussa wygrywa prawie wszystkie jego wale. Świat dyplomatyczny i polityczny obficie jest reprezentowany na tych recepcjach.

Wiadomości miejscowe.

— Z urzędowego sprawozdania Ministerstwa Oświecenia dowiadujemy się, że: w ośmiu uniwersytetach cesarskich w r. 1874 wakowało 50 katedr nieobsadzonych—w roku zaś 1875 wszystkich profesorów było 586, według etatów zaś winno być 680.—W tymże roku liczba wszystkich studentów uniwersytetów wynosiła 5692, której na uniwersytecie warszawskim przypada 520. Uczniów gimnazjów i progimnazjów było 44,553 z tych w Okręgu naukowym warszawskim 6,563.—Szkół elementarnych miejskich i wiejskich w Królestwie Polskiem liczyło się 3,097 bierąc razem z 486 ewangelickimi kantoratami. W końcu sprawozdanie zaznacza, iż 80 stypendystów przygotowywa się dla zajęcia katedr uniwersyteckich, z tych 9 zagranicą inni zaś przy różnych uniwersytetach cesarskich.

— Sprzedaż maszyn i narzędzi rolniczych musi być istotnie bardzo korzystnym interesem, skoro pomimo istnienia już dość sporej liczby składów tego rodzaju towarów, w tych czasach powstał w Warszawie jeszcze jeden. Dobry to znak, świadczy on bowiem wymownie, że i ziemianie nasi coraz gorliwiej krzątają się około uprawy roli i starają się wprowadzić gospodarstwo

wiejskie na nowe tory odpowiednie dzisiejszym ekonomicznym warunkom kraju.

— Widocznie przemysłowcy tutejsi mają silną wiarę w powodzenie letnich teatrzyków. Niezależnie bowiem od budującego się teatru, gdzie ma się mieścić na lato trupa Poznańska, jeden z właścicieli nieruchomości przy ulicy Chmielnej, posiadający znaczny ogród, otrzymał w tych dniach kilka propozycji wybudowania w tym ogrodzie pomieszczenia dla letnich widowisk. Jeden z proponujących ofiaruje wybudowanie teatrzyku własnym kosztem, opłatę dzierżawy rocznej 1250 rs. oraz przejście po pewnej liczbie lat wszystkich tych z wielkim kosztem sporządzonych budynków, na własność posiadacza wspomnianej nieruchomości.

— W koncercie urządzającym się na korzyść „Przytuliska“ między innymi artystami i amatorami przyjmie udział p. Amilkar Teodor Ostapowicz znany z pięknego głosu baryton, którego publiczność warszawska miała sposobność poznać z występów w Towarzystwie Muzycznym. Przyjmie również udział w tym koncercie panna Jundził pianistka.

— Znakomity nasz ziomek Henryk Siemiradzki za ostatnią swą bytnością w Warszawie złożył w księgarni panów Gebethnera i Wolffa dwa szkice obrazkowe przedstawiające główki niewieście, do spienienia na rzecz Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności. O kupno tych szkiców rozpoczęła się wkrótce istna konkurencja, tak, że mieszkająca w Warszawie rodzina artysty ofiarowała jeszcze ze swej strony, znajdujący się w jej posiadaniu w tymże samym rozdrużu trzeci obrazek, ażeby w ten sposób zwiększyć fundusz ubogich. Jakoż wszystkie trzy obrazki niemal jednocześnie zostały rozkupione i otrzymano z tej sprzedaży ogółem rs. 450 czyli po 150 za każdy.

— Stugębna fama głosi, że po odejściu trupy wiojskiej scena nasza stanie się polem popisów dla debiutantów młodych, a obiecujących. Wiść wymienia między innymi prócz panny Szczepkowskiej, o której pisałyśmy już wczoraj, panie Makowską i Syrwid panów Rytla i Wierzbickiego.

— Pomimo niechęci francuzów dla cudzoziemców, ziomkowi nasi dość często otrzymują we Francji oznaki uznania, jako to im nierazdo zresztą przytrafia się w innych krajach obcych. Oto znowu *Gaz. d. Hôpital* w liście studentów wydziału lekarskiego w Paryżu, nagrodzonych medalami za rozprawy inauguracyjne, wymienia dwóch polaków: p. Walerjana Pietkiewicza i p. G. Ziembickiego.

— Z pewnych źródeł dochodzi nas wiadomość, że pan Rapacki autor „Wita Stwosza“ zamierza w polowie nadchodzącego roku urządzić w sali Redutowej wieczór dramatyczno-muzyczny w którym przyjmą udział najznakomitsi przedstawiciele naszego dramatu i opery.

Jedną część wieczoru wypełni dramat w 1-m akcie świeżo napisany przez p. Rapackiego.

Dramat ten odczytają na estradzie pierwszorzędni artyści i artystki.

a wszystko tak plastycznie przedstawiające się, mogłyby mu podsunąć myśl do obrazu pod tytułem „Porwanie na ulicy...“ Za żadne skarby nie powiem! Wybadam go tylko o stosunki Lachowicza, a temat niech weźmie z mojej powieści...

Cudowna rzecz! Ciekawym bardzo jaką to zrobi sensację, gdy wszystkie dzienniki chórem powtarzają: Na sali wystawy sztuk pięknych, powszechną zwraca uwagę, obraz znakomitego malarza Sielskiego, do którego treść zaczerpnął artysta ze świetnej powieści „Niewolnicy warszawscy“, napisanej przez naszego znanego... Ach! Jutro już zabieram się do roboty.

Tak medytując znakomity literat stanął naprzeciw oświetlonego parterowego lokalu, który zajmował Sielski. Jednocześnie usłyszał na chodniku jakiś szmer i ujrzał za sobą damę w salopie sobolami podbitej. Wierny popędowi do obserwacji zajrzał w oczy damie i przekonał się, że takowa ma na twarzy maskę błękitną...

Dama weszła do sieni, a za chwilę pan Roman ujrzał wyraźnie zarysowany cień jej na roście... w mieszkaniu Sielskiego.

— Niezrównany wieczór! mruknął literat. W ciągu jednej małej godziny dwie duże intrygi! Lachowicz porwa pijanego z ulicy i błękitna maska w sobolach składa wizytę skromnemu Sielskiemu o jedenastu w nocy!..

Niebawem zawartość kataloga wzbogacona została nowym faktem, a głęboki umysł Romana nową zagadką.

— I to polciągniemy pod ogólny tytuł „Niewolnicy warszawscy“.

Koncert więc pana Rapackiego będzie jednym z naj-
więcej interesujących w tegorocznym zimowym se-
zonie.

— Przy ulicy Marjańskiej w jednym z nowobudu-
jących się, czyli raczej niewykończonych tylko domów,
obrócono chwilowo oficynę na miejsce ustępowe.
Z wiosną degradacja ta ustanie i cała oficyna według
pierwotnego przeznaczenia, znów na ludzkie mieszka-
nie zamieniona będzie. Żadna perspektywa dla przy-
szłych lokatorów domu i oficyny! Wszakże pomysło-
wości tej właściciela domu stanąć może w poprzek ko-
misja budowlana o powyższem nadużyciu już zawi-
domiona.

— Wy wszyscy, co dbacie o całość waszych kości,
którzy chcecie dociągnąć żywota bez użycia szcudeł
i ochronić się od wszelkiego widomego i ukrytego ka-
lectwa, strzeżcie się dziś ogrodu Saskiego. Deszcz
wczorajszy zaimprovizował w nim sobie ślizgawkę;
lecz jeszcze jaką? Niczem w porównaniu z nią śli-
zgawki łazienkowskie, niczem nawet zgasłej pamięci
ślizgawki Placu Saskiego. Kronika ogrodowa, która
na swym gruncie nie jedno już zapewne poślizgnięcie
na zanotowane, o takim jak dzisiejsze niebezpieczeń-
stwie nie wspomina.

— Słychać, że pan Kopystyński dyrektor Teatru
Lubelskiego obejmie na lato Alhambę.

W Towarzystwie pana Kopystyńskiego znajdują się
podobno siły godne publiczności warszawskiej, jak
nam donoszą w prywatnych listach z Lublina.

Oprócz dramatów i komedij pan Kopystyński wy-
stawia także w lubelskim teatrze większe opery.

W tych czasach czynią się tam przygotowania do
wystawienia „Marty“ Flotowa.

— Jeszcze dni kilka piękne czytelniczki, a popiół pa-
dnie na wasze główki, dźwiękiskocznych polek i mazur-
ków, przestaną nęcić uszy wasze, a nad miastem obje-
tem dziś szaleńcem karnawałowym zapanuje cisza i smu-
tek wielkopostny. Zanim wszakże czas medytacji i
gorzkiego żalów zabroni wam myślenia i marzeniem się-
gać do rzeczy minionych i zakazanych, pomyślcie
piękne panie, iż z wszystkich zabaw najprzyjemniej-
szą jest ta, która łączy w sobie uciechę wraz z celem
dobroczynnym. Niech tombola i Przytulisko nie wy-
chodzą wam z pamięci.

— Muncypalność m. Kalisza uchwaliła zapomogę
dla tamtejszej szkoły realnej prywatnej w kwocie
1000 rs. rocznie.

— W Tomaszowie lubelskim i w Łukowie mają się
zorganizować miejscowe resursy.

— W Piotrkowie danym był bal 28 z. m. na do-
chód niezamożnych uczniów i uczennic miejscowych
gimnazjów. Dochód przyniósł około 250 rs., które
użyto na zapłacenie wpisu za najuboższych młodzień-
ców i kupno dla nich książek.

ków warszawskich, — myślał literat. Tylko dla nie-
poznaki muszę napisać, że mężczyzna w masce, przy-
puszczamy czarnej, złożył wizytę damie, nie w wieczór —
lecz z rana i nie w zimie ale w lecie... skutkiem tych
zmian nawet sytuacja się zaostrzy; u nas bowiem
w dzień mogliby chodzić w maskach tylko warjaci...
Roman przeszedł kilka razy pod oknami Sielskiego,
ubolewając nad tem, że natura odmówiła mu daru
jasnowidzenia. Po co dama tak dystygowana i ma-
jętna wnosząc z bogatego futra, przyszła do Sielskiego
i o czem mówi obecnie?.. oto kwestję, za rozwiązanie
nie których literat gotów był poświęcić znaczną część
swoich... długów, one bowiem tylko mogły zaimpono-
wać w porównaniu z nader skromnymi jego kapita-
łami.

Do pewnego stopnia jednak okoliczności sprzyjały
mu. Lampa widocznie stała gdzieś w głębi pokoju,
skutkiem czego na płócienną roletę padały wyraźne
cienie osób. Tym sposobem Roman wiedział, że dama
zdejść salo i maskę, że oboje z Sielskim rozprawi-
li bardzo żwawo, wstawali, siadali, chodzili przedko
po pokoju... Lecz o czem mówili?... tego domyśleć się
nie mógł.

— W każdym razie nie jest to rozmowa miłosna, —
zauważył literat. W taki sposób rozmawiają dłużnicy,
wierzyciele, ludzie układający się o interesa, lecz nie
osoby zakochane!

Usłyszawszy znowu stapanie na ulicy, pan Roman
cofnął się od okna i tym razem zobaczył o kilka kro-
ków przed sobą... Lachowicza. Malarz szedł szybko,
z głową zwieszoną; w ruchach jego uwydatniało się
gwałtowne wzburzenie. Wyminął on zmieszanego nie-
co literata nie spostrzegłszy go i wpadł do mieszka-
nia Sielskiego.

Tknięty złowrogiem przecuciem, Roman przebiegł

— Dowiadujemy się, że pan Aleksander Micha-
łowski wykona na swoim koncercie między innymi u-
tworami Sonatę op. 81, Bethovena, p. t. „Les Adieux,
l'Absence et le Retour“. Sonatę rzeczoną nazywają
powszechnie charakterystyczną, gdyż twórca odmalow-
wał w niej trzy różnorodne uczucia. Nadto pan
Michałowski wykona kompozycję Schumana „Toccata“,
Scherzo cis moll Chopina, „Variations serieuses“ Men-
delschona i „Valdesrauschen“ etiudę Liszta.

— Ciekawa książka ukaże się wkrótce na półkach
księgarni pp. Gebethnera i Wolffa. Będzie nią „Gra-
matyka Hebrajska“ napisana w języku polskim przez
ks. Jaskulskiego, dawniejszego nauczyciela gimnazjum
ostrowskiego, dziś proboszcza w Śnieciskach (w W.
Ks. Poznańskim).

— Koncert p. Adama Ziolkowskiego odbędzie się
dnia 4-go marca. Przyjmie w nim udział pomiędzy
innymi córka koncertanta, kształcąca się dłuższy czas
u pierwszorzędnych nauczycieli paryżskich

— Wszystko podlega modzie — nawet wyroby ta-
baczne. W Warszawie rozpowszechniło się w ostat-
nich czasach użycie tytoniów amerykańskich; większe
składy tutejsze sprowadzają ten towar wprost z za-
Atlantyku, a konsumenci rozchwytyują go chętnie.
Niedorzeczna to jednak moda, tytu amerykański,
tylko w wysokich gatunkach przewyższa nasz krajowy
— kosztuje zaś bardzo drogo!

— W koncercie p. Horbowskiego Pani Rakiewicz
wypowie poemat W. Szymanowskiego p. t. „Timur
Leng“. Koncertant zaś ma nam zaprodukować scenę
z chórem z mało znanej opery Rossiniego „Maho-
met“ — Pieśń Torreadora z op. „Carmen“ — Bizeta —
Brindisi z ap. „Il pescatore di Palermo“ Grossmana —
również nowe pieśni „Tęsknota za zimą“ do słów
Kościelskiego „Dziwne dziewczę“ (w manuskrypcie)
do słów Zmichowskiej — muzyka Żeleńskiego —
i „Czemuż“ (w manuskrypcie) „Kani.“

— P. Zygmunt Gloger wydaje zbiór *Krakowiaków,
Dumek i pieśni ludowych oraz Mazurków, Kujawia-
ków i Wyrwasów* (słów) które ukażą się w trzech to-
mach w Warszawie. Tom 1szy obejmujący krakowia-
ki za parę tygodni już opuści prasę. Dwa następne
w krótkim czasie po nim nastąpią. Materiały zbierał
p. Gloger, bądź bezpośrednio, bądź z dzieł w litera-
turze etnograficznej za źródłowe uważanych.

— Biust marmurowy Szopena wykonany przez p. Sy-
rewicza a znajdujący się obecnie na wystawie Towar-
zystwa Zachęty sztuk pięknych ma być przeniesiony
i stać pomieszczony w jednej z sal Konserwatorium
Muzycznego.

— W koncercie p. Stanisława Barcewicza mającym
się odbyć w dniu 3 marca, przyjmą podobno udział
w części wokalne p. Filleborn, a w części deklama-
cyjnej panna Deryng.

na drugą stronę ulicy, nie mogąc jednak oderwać oczu
od rolety. Widział on prawie jak na dłoni wejście na-
głe Lachowicza, widział że Lachowicz i Sielski stanęli
naprzeciw siebie nieruchomi, dama zaś gwałtownie
cofała się ku oknu, a potem upadła na krzesło zasła-
niając twarz rękoma. Potem Sielski i Lachowicz zni-
kli, potem ukazał się jeden tylko z nich, znowu po
chwili znikł, znowu się ukazał, kilka minut rozmawiał
z damą jakby zapewniając ją o czemś, potem ubrał da-
mę, która nareszcie niepewnym krokiem wyszła na
ulicę... Literat porównywał ją w duchu do ranionej
lwy i zrobił to, co byłby zrobił w obec ranionej lwy-
cy: to jest schował się w kąt, w którym żadną miarą
zobaczyć go nie mogła.

Gdy dama odeszła, a Sielski przeniósł lampę do in-
nego pokoju, pan Roman, nie wychylając się wcale ze
swego kąta, począł medytować w sposób bardzo po-
ważny.

— Jak widzę, moi „Niewolnicy warszawscy“ nie są
żadną fikcją, lecz namacalną rzeczywistością. Wido-
cznem jest, że obdarty pijak, Lachowicz, dama w ma-
sce i Sielski, tworzą jakiś potworny związek. — Ale
jaki?..

Nasuwa się tu tysiące kwestji: dla czego Lachowicz
porwał i uwiózł pijaka i dla czego dama w sobolach
przestraszyła się go, człowieka który może mieć tylko
kochanki z gminu? Po co dama przyszła do Sielskie-
go, dla czego Sielski jej nie odprowadził, dla czego
nie wyrzucił za drzwi Lachowicza i o czem z nim te-
raz rozmawiał?..

Były to wszystkie pytania niewątpliwie ciekawe
i gdyby pan Roman pełnił na przykład funkcję repor-
tera którego z dzienników angielskich, wówczas wpadł-
by niezawodnie do tajemniczego lokalu i prośbą lub
groźbą, zmusił spiskowców do stanowczych i wyja-

— W r. b. Warszawie przybędzie na wielką skalę
urządzona, fabryka parowa wyrobu wód gazowych i
mineralnych.

— W Teatrze Warszawskim niezadługo wznowio-
ną będzie tragedia Słowackiego, p. t. „Marja Stuart.“
Tytułową rolę grywaną dawniej przez panią Modrze-
jewską obejmie panna Deryng, pania grać będzie pan-
na Popiel, a Bolwela p. Leszczyński.

— Rada Opiekuńcza ochrony imienia Baudouina,
zaprosiła na Opiekunkę p. Wiktorję z książąt Gie-
drojców Augustowską.

— Komedja w 4-ach aktach Meilhaca „Attaché“,
z której wczoraj odbyła się próba czytana, została
odrzuconą.

— W obecnej porze niezwykle odwilży, zajęto się
rąbaniem lodów, rozbijaniem ich siekierami, a na-
stępnie spychaniem do kanałów. Skutkiem tej mani-
pulacji na Podwalu kanał został przepełniony, wo-
da rynsztokowa wystąpiła aż na chodnik i niepodobna
przejść bez brodzenia po kostki. Zdaje się, że naj-
właściwiej byłoby wywozić wyrąbane lody z pomocą
najętych furmanek i wozów strażackich. Jeszcze słoń-
ce nie grzeje, jeszcze jego promienie ukryte w chmu-
rze, o roztopieniu lodów marzyć nie podobna, a na-
gromadzenie takiej ilości zmarzłego ulicznego błota,
zanieczyszcza powietrze.

— Dzisiaj odbyła się próba z dramatu „Hra bina de
Sommerive.“

— Bilety na koncert p. Mieczysława Horbowskiego
mający się odbyć w sobotę 17 b. m. w Sali Resursy
Obywatelskiej, są do nabycia w księgarniach Gebethne-
ra i Wolffa i u Hösika.

— W przeszłym tygodniu o godz. 6-tej wieczorem
na ulicy Czystej nie dochodząc Krakowskiego Przed-
mieścia, przy księgarni Gebethnera, jakiś opryszek
napadł na kobietę i usiłował jej zedrzeć futro; krzyk
tylko i zjawienie się sanek, nadjeżdżających od Kra-
kowskiego Przedmieścia zmiar obdarca zniweczył.
O godzinie 6-tej wieczorem! Czelność niesłychana!

— Otrzymaliśmy list następny, który podajemy
jako szczerzy okrzyk zbolełego serca.

Litości wy panowie, którzy piszecie! litości nad
bezpieczeństwem osób naszych. Czemże był potop
świata w obec potopu na ulicy Danielewiczewskiej?
W potopie świata człowiek utonął i skończyła się jego
bieda, a tu toniesz codzień po kilka razy i niby ży-
jesz. Lecz jakież to życie? Jeżeli się podniesiesz
z topieli, to pewnie z nadwyreżoną nogą, ręką, lub
z potłuczonym bokiem — zdarza się wszakże czasem,
że się zupełnie podnieść nie możesz, a wtedy przycho-
dzi policjant i posadza cię jeszcze o nadużycie w trun-
kach lub o wybrzyk karnawałowy. Jeżeli konie na
ulicy Danielewiczewskiej grzęzną po brzuch i zapada-
ją na nogi — to czyż podobna, ażeby spokojny oby-

śniających kwestję odpowiedzi. W najgorszym razie
dowiedziałby się przynajmniej o mieszkaniu i nazwisku
damy.

Na nieszczęście literat nasz prócz ogromnej dozy
ciekawości nie posiadał żadnych innych przymiotów
reporterskich. Niezależnie od tego, miał on usposobie-
nie, które w polityce nazywa się pojednawczem i jak-
kolwiek pasjami lubi myśleć o tragedjach, osobistego
jednak udziału przyjmować w nich nie chciał — za
żadne pieniądze...

W wypadku obecnym porobił on wiele nader chwa-
lebnych postanowień. Przedewszystkiem obiecał sobie
wymazać z katalogu wszystko co się do Sielskiego
i Lachowicza stosowało, dalej wyrzekł się najuroczy-
ściej chętki pisania dramatu lub powieści pod tytułem:
„Niewolnicy warszawscy“, nareszcie — postanowił
unikać, a nawet jaknajradziej wspominać o obu ma-
larzach...

— W tem wszystkiem czuję grubą awanturę, —
szeptał pan Roman. Nie budźmy zatem licha i nie-
kładzmy palca między drzwiami

Najspokojniejsi ludzie i najlojalniejsi obywatele,
namiętnie lubią czytać opisy burz trafiających się
na morzu: myślą oni wówczas z rokoszowym dreszczem
o niebezpieczeństwie podróży, i chętnie powiększy-
liby nawet porcję nieszczęść, gdyby to od ich woli za-
leżało. Lecz niech którego z nich zaskoczy burza
w polu, niech ujrzy błyskawice tryskające ze wszyst-
kich punktów widokowego, usłyszysz grzmot i szum gra-
du nad głową, wówczas wyrzeka się pięknych wido-
ków, poleca duszę i ciało Bogu i chyłkiem pomyka
ku rodzinnemu ognisku, drżącemi powtarzając war-
gami:

Wszędzie dobrze, w domu najlepiej!..

(Balszy ciąg nastąpi)

watel przeszedł bez szwanku? Dawniej zgarniano ze środka kupy błota i grudy — dziś wzbili się tam wysoko, oblewane spływającą wodą z rynny, niby wspaniałem ujściem Oceanu.

— Na zabawę na korzyść „Przytuliska“ mają podobno rodzice brać z sobą swe dzieci. W południe zabawą zajmą się uproszone panie Mleczko z córką i pp. Maliszewski i Majewski. Dzieci przybywają w zwyczajnych ubiorach, wieczorem w najskromniejszych. W czasie zabawy deklamowane będą poezje Żmichowskiej, Lenartowicza i pana Ludwika Niemcewskiego.

— Mówiono nam, że w teatrze jest projekt wznowienia „Narcyza“ w którym role kobiece mają grać inne niż dawniej artystki. Rolę pani Pomapadour grąwaną przez panią Modrzejewską obejmie podobno pani Rakiewiczowa, rolę Quinault panna Deryng, a rolę Królowej po pani Rakiewicz przedstawi pani Niewiarowska.

— Ba, ba!... hulano też, hulano do samego rana w ośmdziesiąt par. A jakie tancerki, jaka ochota, co za mazur, jakie gustowne tualety!...

Bodajto taki komitet, jak ów, który urządzał znowu wczorajszy wieczór prywatny w Resursie Obywatelskiej.

Szkoda, że to już ostatki.

— Strażacy od wczoraj rozpoczęli już oczyszczanie ulic ze śniegu i błota. Czas bo to wielki i wielki; konie ustają, ze znużenia, powozy i doróżki łamią koła i resory, a wędrowcy piesi grzęzną po kostki w śniegu i wodzie.

— O strasliwym morderstwie donoszą nam z powiatu Chełmskiego.

We wsi Janowice w dniu 2 lutego niewiadomi dotąd złoczyńcy zamordowali kolonistę Betchera, jego żonę i dwoje małoletnich synów!!

Władza zarządziła najenergiczniejsze środki dla wykrycia morderców.

— Wspominaliśmy już wczoraj o tajemniczym zniknięciu wdowy K.

Wskutek energicznych poszukiwań zdołano wpaść na jej ślad w okolicy Bielan, lecz niestety odszukano już tylko zimne zwłoki.

Nieszczęśliwa ta straciła nie dawno męża i pozostała bez dachu i chleba z pięciorgiem drobnych dzieci. Szczęśliwą emeryturką nie mogła zaspokoić głodu w rozpacz więc uciekła się do samobójstwa rzucając się w Wisłę.

— Złożyli w Redakcji Kurjera Warszawskiego: Rs. 12 kop. 50 pozostałe ze składkowego balu wnieście Kobryniu dla nędzy wyjątkowej; Bezimiennie rs. 2, nadesłane z Red. Tyg. Illustr. rs. 2 dla Zdunskiej Woli; P. S. rs. 9 dla najbardziej potrzebujących rozdzielone zostały stosownie do życzenia ofiarodawcy, a rs. 1 kop. 5 dla biednych do uznania Redakcji.

— Złożyli w Redakcji na rzecz Tomboli: Pan Góleski Portret druciarza olejny, S. S. Serwetę siatkową; Prączyński, Trylski i S-ka, Wyżymaczkę do bielizny; Zofia Miarga Miargę do kroju, Ramy złoczone i dwa komplety roczne Zorzy; Karol B. dwie ryciny: „Sprzedaż amuletów“ i „W Zbrojowni.“

— (Art. nad.) — Wspomnienie! Z powodu pięcioletniej rocznicy balu kostiumowego w ratuszu, przypadającej akuratnie na dzień 10 go t. m. i zawiązania ścisłej i jak się zdawało niczem nierozzerwanej przyjaźni z panem Jó. Ju. F., z którym co rok wieczór ten obchodziłem w miłym towarzystwie u siebie — posyłam z dalekich stron rs. 5 na tombolę odbyć się mającą, w sobotę, życząc mu zarazem dobrej i miłej zabawy na maskaradzie i prosząc Boga, ażeby raczył mieć wszystkie kobiety w opiece, które do niego się zbliżą, bo czeka je smutne rozczarowanie.

Z. W. Neapol.

— W dalszym ciągu na urządzającą się tombolę na korzyść ubogich pod opieką Warszawskiego Towarzystwa Dobroczynności zostających, znaczniejsze dary nadeszły:

Skład win i delikatesów p. A. Boquet, 3 évierbutelki wina szampańskiego i 2 pudełka Fruits glacés.

Pan Jan Noskowski, oprócz już dawniej nadesłanych i ogłoszonych kosztownych darów, 30 egzemplarzy komedii „Dwie boleści.“

Pan Fr. Woroniański zegarmistrz przy ulicy Czystej, ozdoby zegarek stojące w kształcie kotwicy.

Pan Ignacy Popiel, z dóbr swoich, jednego skopa opasowego.

Pan Bilon rękawicznik 7 par rękawiczek i 16 par spinek do koszul.

PP. Bracia Wróbel 12 flakonów konserw.

Pan Penkala pas do stroju polskiego, 3 boz na szyję i 12 koszyczków.

Redakcja „Niwy“ 5 biletów prenumeracyjnych kwartalnych oraz dzieło w 2ch tomach w ozdobyj oprawie.

Zakład kąpielowy SS-ów Kozłowskiego, 24 bilety na kąpiele.

Skład fabryki Żyrardowskiej pp. Hiele i Dietrich, 4 serwety stołowe.

Fabryka „Lefort“ 4000 nanierosów.

Pan Władysław Lewita, 36 wachlarzy.
Zakład fryzjerski pp. Aleksandra i Marciego, 4 nesesery toaletowe wykwintnej roboty.

NEKROLOGJA.

† W dniu 10 b. m. to jest w sobotę, jako w bolesną rocznicę zgonu ś. p. Jana **Kłodnickiego**, radcy stanu, b. sądziego apelacyjnego, odbędzie się w kościele Przemienienia Pańskiego, przy ulicy Miodowej, Nabożeństwo żałobne, o godzinie 9-tej z rana, na które pozostała żona w ciężkim smutku Krewnych, Przyjaciół i Znajomych zaprasza.

—2048—

† W sobotę, to jest 10 lutego, w kościele Ś-go Krzyża o godzinie 9-tej rano, odprowadzona będzie Wotywa, za spokój duszy ś. p. Bolesława **Wosińskiego**, na które to Nabożeństwo zaprasza w smutku pogrążona żona z dziećmi, Krewnych i Przyjaciół.

—2081—

† Żona wraz z córką, zaprasza Szanownych Przyjaciół i Krewnych na żałobne Nabożeństwo po zmarłym Aleksandrze **Dyzmańskim**, obywatelu miasta Warszawy, odbyć się mające w kościele Ś-go Jana przed ołtarzem Pana Jezusa, o godzinie 10-tej z rana dnia 10 lutego 1877 r.

—2078—

† Dnia 11 b. m. w niedzielę, o godzinie 10 i pół rano, odbędzie się w kościele Ewangelickim Nabożeństwo żałobne za duszę ś. p. Teresy **Trylskiej**, na które pozostałe dzieci i wnuki, zapraszają Krewnych i Przyjaciół.

—2073—

† Ś. p. Bolesław **Biliński**, urzędnik Warszawskiej Izby Kontrolnej po długiej i ciężkiej chorobie, opatrzony ŚŚ. Sakramentami, przeżywszy lat 23, dnia 7 b. m. przeniósł się do wieczności. Zaprasza się Kolegów i Przyjaciół zmarłego, na wyprowadzenie zwłok jutro, to jest w sobotę, o godzinie 4-tej po południu z kaplicy szpitala Ś-go Ducha na cmentarz Powązkowski.

—2061—

† Ś. p. Feliks **Górnicki**, fabrykant wyrobów cynowych, po długiej i ciężkiej słabości, opatrzony ŚŚ. Sakramentami, przeżywszy lat 60, przeniósł się do wieczności. Pozostała córka zięć i wnuki, zapraszają Krewnych, Przyjaciół i Znajomych na wyprowadzenie zwłok z kościoła katedralnego Ś-go Jana dnia 11 b. m. (w niedzielę) o godzinie 2 i pół z południa na cmentarz Powązkowski odbyć się mające.

—2084—

† Pozostałe rodzeństwo po ś. p. Walerym **Winkler**, składa serdeczne podziękowanie tak zaanym pp. przynepełdom nieboszczyka, jak i wszystkim jego Przyjaciółom, którzy pomimo uciążliwej niepogody, raczyli w tak licznym gronie towarzyszyć smutnemu obrzędowi oddania ostatniej chwały chrześcijańskiej przysługi, aż do miejsca wiecznego spoczynku na Powązkach.

Wiadomości Polityczne.

Najrozmaitsze pogłoski, domysły i szczegóły krążą od chwili usunięcia Midata. Pojednać je z sobą, zrozumieć i wnioski wyciągnąć, jest prawie rzeczą niemożliwą w obecnym chaosie, w którym prawie dwóch jednak zgodnych zdań co do ostatnich wypadków znaleźć nie można. Kiedy francuzka prasa tłumaczy sobie jaknajgorzej zmianę wezyratu i na nowo zawiąknął politycznych obaw się zaczyna, kiedy na czele „Jour. des Débats“ bardzo żywo za Midhatem przemawia i zaklina wszystkie mocarstwa, aby tem ostatniem zajęciem na wschodzie nie dały się wytrącić (?) z dotychczasowej równowagi, to dzienniki niemieckie dopatrują się pokojowej cechy w wypadkach stambulskich a wyrazem ich może być poniekąd zdanie „Nord. Al. Ztg.“, piszącej w ten sposób o strąceniu Midhata:

„My ze swej strony utrzymujemy, jak dotąd — że pokojowe załatwienie kwestji jest zawsze jeszcze możliwe. Położenie za dawnego Wezyra było więcej niż naprężone, z jego usunięciem od władzy, sytuacja zyska tylko na naturalności.“

Dalej rozwija ten dziennik swoje poglądy na oburzenie prasy francuzkiej i niektórych giełdowo-politycznych organów, tłumacząc je sobie ubytkiem wraz z osobą Midhata dotychczasowych *boule versement général*, przyczyniających się niemało do finansowych operacji na giełdach Wiednia i Paryża.

Angielskie dziennikarstwo przejrzało w skutek ostatniego stambulskiego przewrotu, *Times* zmienił ton wojowniczy, do jakiego go wyciąg telegraficzny z okólnika Gorczakowa nastroił był przed niedawnem.

Wiedeńska *Abendpost* utrzymuje, że strącenie Midhata było wynikiem dobrze skombinowanej od dłuższego czasu przygotowywanej akcji przeciw osobistości dawnego Wezyra, nie zaś przeciw systemowi.

Edhem pasza uważany jest w Konstantynopolu za równie przychylnego ukonstytuowania Turcji, jak jego poprzednik. Jakkolwiek wydawałoby się to mogło prawdopodobnem, wnioskując z zachowania się jego na konferencjach, to przecież nie można przyjmować tej opinii z całkowitą wiarą, uwzględniając iż nowy Wezyr solidarnie działał z partją konserwatystów, która intrygami swemi Midhata obaliła.

Korespondencja z Petersburga do „Kreuz. Ztg.“ pod datą 3-go b. m. świadczy, iż tam spodziewano się niejako takiej katastrofy ministerjalnej utrzymując, że poważniejsi politycy tureccy postępowaniem Midhata, odstępcąjącem wszystkim mocarstwom od przychylnych z Turcją stosunków — wcale w ostatnich

przeciw jego programowi tworzyła liczna partja, która żadną miarą pogodzić się nie mogła z teoretycznem zrównaniem chrześcijan z mahometanami, i nazywała Midhata głośno i wyraźnie: „zdrajcą świętej sprawy islamu“. Korespondent ów pisze: „Midhat niebezpieczną gra partje, — wygrać ją może wtedy tylko, gdy mu się uda zawrzeć pokój i powoli zaprowadzić część reform, na które Europa czeka z upragnieniem“.

Telegraf przynosi co chwila nowe motywa upadku byłego Wezyra, większa część ich jest tego rodzaju, że uwierzyć im trudno dla ich niekonsekwencji, i na wet w kołach dyplomatycznych w Konstantynopolu uznają je za bezpodstawne wymysły gorących polityków chwili.

Oto w nocy z niedzieli na poniedziałek Mahmut-Damad pasza szwagier sułtana, osobistość lichego gatunku wspólnie z Redyem paszą i ministrem policji, mieli dostarczyć Abdul Hamidowi dowodów winy (?) Midhata, poczem sułtan kazał zawezwać go do siebie i przedstawił mu dwie alternatywy z aktami w ręku: albo proces o zdradę stanu, albo wygnanie; Midhat wybrać miał dobrowolnie to drugie.

Z innej zaś strony zapewniają, że się obeszło bez tej uprzejmości sułtańskiej i że tylko wprost zastosowano do Midata § 113 konstytucji, przyznający sułtanowi prawo wydalenia z państwa wszystkich, którzy uznani zostaną winnymi działania przeciw bezpieczeństwu tegoż państwa. Ex-wezyr udać się miał do Brindisi, ale dotąd nie nadeszła wiadomość o jego przybyciu dokądkolwiek.

Na wschodzie podróż dla pewnych osobistości, a szczególnie politycznie skompromitowanych, nie jest bardzo bezpieczną. Czasami „podziewają się“ gdzieś w drodze, jak b. minister finansów egipskich. Czyżby i w tym wypadku Turcja miała tę fatalność zgubienia między Stambułem a Syrą swego jedynego dostojnika, który taki polityczny kredyt umiał sobie uzyskać w Europie? Byłaby to już ostatnia kompromitacja Porty.

Urządowa wiadomość z Konstantynopola pod datą 7-go donosi, iż Midat zaniechawszy wypełnienia niektórych rozkazów sułtańskich, (ale jakich?) obwiniony został o dążenie do dyktatorskiej władzy, a wiedząc o spisku pewnych osobistości przeciw sułtanowi i spiskowcowi politycznemu państwa, nie przeszkodził temu. W obronie swoich praw i dla zachowania ducha konstytucji, widział się sułtan zmuszonym wysłać Midata na wygnanie.

Nota ks. Gorczakowa ciągle jeszcze zajmuje prasę. „Times“ zapatruje się na nią teraz o wiele łagodniej, niż przedtem i radzi Anglii nie dawać odpowiedzi przed zbadaniem rezultatów wynikłych ze zmiany ministerjalnej na wschodzie.

Tymczasem z Londynu telegrafują pod datą 6-go do Köln. Ztg., że rząd angielski odpowiedział już z całą uprzejmością ale ostrożnie, oświadczając, iż pragnie zachować sobie swobodę działania i nie ma zamiaru przyłączać się do dalszego postępowania Rosji.

Timesowi donoszą z Białogrodu, iż w razie gdyby pokój do 1-go marca zawartym nie został, Tarcy pomaszeraują na Kragujewacz i zwołają tam zgromadzenie narodowe w celu zwalenia obecnego rządu serbskiego. Dynastia Karageorgewiczów, mająca w kraju wiele zwolenników, znalazłaby także i u rządu austriackiego silne poparcie.

TELEGRAMY.

Warszawa dnia 9-go Lutego.

Berlin 8-go. — Podpisy na serje dwunastą biletów zastawnych Rosyjskiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu Ziemińskiego, zostały dziś przed południem zamknięte. Subskrybentów było bardzo wielu. Redukcja się przewiduje.

Wiedeń 8-go. — We wczorajszym balu dworskim, przyjął też udział generał Ignatjew z małżonką. Cesarz rozmawiał długo z Ignatjewem, a cesarzowa starała się wyróżnić jego małżonkę.

Wiedeń 8-go. — Układy pełnomocnika tureckiego z agentem serbskim, prowadzą się dalej na wyraźne żądanie nowego Wielkiego Wezyra. Mówię, że gdy już pozyskane zostaną dalsze podstawy dla zawarcia pokoju; układy prowadzone będą następnie w Konstantynopolu. Dziś przed południem Ignatjew wraz z rodziną, wyjechał na Lwów do Petersburga.

Konstantynopol 8-go. — Książę czarnogórski odpowiadając na depezę wielkiego wezyra, oświadcza chęć układania się natychmiast z Portą o pokój na podstawie status quo ze sprostowaniem granic, uważa jednak za rzecz niepotrzebną wysłanie delegowanego do Konstantynopola i życzy sobie prowadzenia układów w Wiedniu z ambasadorem tureckim. Jacht *Izzedin* na którym się znajduje Midhat pasza, odpłynął dziś z Syrii do Brindisi.

Zemlin 8-go. — Pertaf effendi odebrał telegram od wielkiego wezyra z potwierdzeniem dawniejszych instrukcji, jakie od Midhata paszy otrzymał. Układy prowadzić się mają w Białosredzie.

Wczoraj odbyła się rada ministerjalna. Konsulowie po większej części konferowali z księciem.

Zemlin 8-go. — Wczoraj po południu ks. Milan odbył przegląd wszystkich batalionów ochotniczych i miał do nich mowę, której istotną treść w tem kulminuje, że nie można wcale uważać pokoju za zapewniony i dlatego też wysłać się wojska nad granicę dla obrony ojczyzny. Dalej książę dziękował ochotnikom z nad Dryny za okazaną waleczność pod Bieliną i Raczą, wyrażając nadzieję że i nadal obowiązek swój spełnić potrafią. Bataliony otrzymały nowe chorągwie i karabiny odtłocowe. Istok którego artykuły wstępne są teraz stanowczo pisywane w ministerjum spraw zagranicznych, zastanawia się w numerze dzisiejszym nad układami pokojowymi, pisze tedy, iż nie Serbja pragnie pokoju za jakąkolwiek cenę, nie Serbja też zażądała takowego, jeno Porta, która się spodziewa za pomocą pokoju z księstwami uniknąć wojny z Rosją. Lecz za to Porta musi się zgodzić na pewne ustępstwa Bośnia, Hercegowina i Stara Serbja są ogniskiem wiecznych nieporządków, gdy przeciwnie Serbja w ciągu 50 lat swojej półwolności niewiele tylko sprawiła Turcji trudności... Z tego więc powodu Porta powinna Bośnię, Hercegowinę i Starą Serbię odstąpić w zamian za pewien haracz, obu księstwom mia nowicie też teraz, gdy Austria koncentruje swoje wojska nad granicą. W końcu Istok powiada, że układy pokojowe serbsko-tureckie są prostym eksperymentem, jak konferencja. Serbja może spokojnie patrzeć w przyszłość, bo dziś cały świat jest przeciwko Turcji.

ZADANIE.

Wprost, jest smaczny gdy na stole,
Wszak, kępuje naszą wolę.
(Znaczenie zeszłej szarady *Kareta*).

— Więc nigdy?! Szkoda! ja jeszcze proszę ponawiam — interes? większej swobody, tą drogą rozmawiać nie mogę — rozkaz ostatni pewnie wysłuchany, bo słucham wszystkich możebnych. — *h...o.*

B. O. — Bardzo dobrze. — Czekam i marzę. — *Antos.*

— „Wiochnie“ — Przybędę.

... *ljan.*

Wielki Zakład Fotograficzny

PRIM

22. Senatorska 22.

Tuzin fotografii w kartach wizytowych od rs. 3.

—1797—

2—12

— Zawiadamia się osoby pragnące wynająć sklepy w nowobudowanej się czwartej części Hotelu Europejskiego, iż sklepy te od pierwszego października bieżącego roku będą otwarte dla handlu. Dzisiaj już wszakże konkurencji mogą się o nie zapewnić, zgłaszając się dla przejrzenia warunków na ulicę Rymarską Nr 2. do Rządcy domu codziennie oprócz świąt i niedziel w przedpołudniowych godzinach. O szczegółach dotyczących się konstrukcji poinformować się można u budowniczego hotelu p. M. Berendta Nowy Świat Nr 24 do godziny 12-tej z południa codziennie oprócz niedziel i świąt.

—1978—

2—3

— Rozpuszczona przez niektórych pogłoska, jakoby miał wyprowadzić się z Kutna, jest mylna, o czem zawiadamiam Szanownych mieszkańców miasta Kutna i jego okolicy
Feliks Arnstein
lekarz praktykujący w Kutnie.

— Dr Jan Kleczkowski — Długa Nr 11. Przyjmuje chorych rano do 10 tej, po południu od 4 — 7.
—1873—2—3

— Zakład Lecznicy specjalny dla chorób gardła, wenerycznych i skórnych Dra Kohna. Przyjmuje chorych przychodnich rano od 9ej do 10ej i od 4 1/2 do 6ej po południu. Długa, 23, (gdzie Eldorado.)
7 12 —278—

— Dr Ludwik Guranowski przyjmuje chorych od godziny 8 do 10 z rana i od 5 do 7 po południu. Ulica Twarda Nr 12.
—1667—2—3

— Dr Herman Rundo przeniósł mieszkanie na ulicę Grzybowską Nr 9 (dom W-go Lutostańskiego). Przyjmuje chorych do 10-tej z rana i od 4 do 6 po południu. Biednych bezpłatnie.
—1902—

— Dr Grodzki, Freta Nr 1 przyjmuje od godziny 9 do 11 z rana i od 3 do 5 po południu. —1193—3—6

— Dr A. Pankiewicz, ulica Zielna Nr 13 udziela lekarskiej w każdym czasie —1407—2—3

— Przełożona pensji wyższej Helena Budzińska podaje do wiadomości, że znalazłszy lokal pod wielu względami dogodniejszy i odpowiedni na zakład naukowy żeński, przenosi pensję od d. 8 lipca 1877 r. z ulicy Freta Nr 14 na ulicę Długą Nr 6 wprost b. Komisji Sprawiedliwości.
—1778—2—2

Lecznica Druga

dla przychodzących chorych.

Ulica Senatorska Nr 9, dom Rezlera.

Zajmują się w niej następujący lekarze:

- Od 10—11. Codziennie Dr **J. Majkowski** chorobami wewnętrznymi.
Od 11—12. Codziennie Dr **B. Gepner**, chorobami oczu.
Od 11—12. W Środy i Soboty Dr **B. Taczanowski**, Ordynator Szpitala S-go Jana Bożego, chorobami uszu.
Od 12—1. Codziennie Dr **E. Klink**, Ordynator Szpitala Świętego Łazarza, chorobami wenerycznymi i skórными. W Środy i Niedziele od 1—2 wyłącznie dla kobiet.
Od 1—2. Codziennie Dr **J. Zajackowski** chorobami wewnętrznymi (a specjalnie wieku dziecięcego).
Od 2—3. Codziennie Dr **S. Kondratowicz**, chorobami kobiet.
Od 3—4. Codziennie Dr **H. Nussbaum** chorobami wewnętrznymi, specjalnie nerwowymi oraz leczeniem elektrycznością.
Od 3—4. Codziennie Dr **S. Wojno**, Ordynator Kliniki chirurgicznej przy Uniwersytecie, chorobami zewnętrznymi czyli chirurgicznymi i zębów.
Od 5—6. Codziennie Dr **W. Grosstern**, Ordynator Kliniki terapeutycznej przy Uniwersytecie, chorobami wewnętrznymi.
Codziennie od 1—2 szczepienie ospy ochronnej.
Bilet wejścia 25 kopiejek. 18—0—11088

Profesorowie Warszawskiego Uniwersytetu w prowadzonych przez siebie klinikach udzielają chorym przychodnim pomocy lekarskiej bezpłatnie w następujące dni i godziny.
W chorobach chirurgicznych, codziennie od godziny 12 do 1, w szpitalu S-go Ducha, **prof. Girsztowt**.
W chorobach chirurgicznych, we Środy i Piątki od godziny 9—11, w szpitalu Dzieciątka Jezus, **profesor Kosinski**.
W chorobach Wenerycznych i skórnych niewenerycznej natury, w Piątki od 11—12, oraz w sierpieniach gardła wenerycznej i niewenerycznej natury, we Wtorki od godziny 11—12, w szpitalu S-go Łazarza, **profesor Trautvetter**.
W chorobach wewnętrznych, codziennie od godziny 13—12, w szpitalu S-go Ducha, **prof. Lami**.
257—0—1982

Kantor Przewozowy

A. Wróblewski i Spółka
Trebacka Nr 11, obok Hotelu Angielskiego, trudni się:

- a) Zabieraniem wszelkich towarów, pakunków i ciężarów ze wszystkich punktów miasta Warszawy i Przedmieścia Pragi i przewożeniem ich do kolei z dopełnieniem ekspedycji do stacji przez interesantów wskazanych.
b) Przyjmowaniem kuponów od listów frachtowych i odbieraniem towarów ze wszystkich magazynów kolejowych lub z innych składów, oraz rozwożką takowych towarów do miejsc oznaczonych.
c) Assekuracją towarów.
d) Wysyłką towarów na wszystkie trakty boczne.
e) Przeprowadzką, mając odpowiednie do tego wozy resorowe.
f) Opakowaniem wszelkiego rodzaju mebli, fortepianów i t. p.
g) Wszelkimi zleceniami tak od osób w Warszawie jak i na prowincji zamieszkałych. 12—12 —17512 —

Kursa giełdy warszawskiej. — Dnia 9-go Lutego 1877 roku.

W e k s l e.		Dopełnione tranzakcje.		Z końcem giełdy.	
Berlin á vista z krótkim terminem (2 dni)	30 marek . . .	118.12 1/2 — 05 — 117.97 1/2	118.05	117.90	
Londyn 3 mies.	za 1 f. st.	8.02	8.03	—	
Paryż 8 dni	za 300 fr.	—	96.30	—	
Wiedeń 8 dni	za 150 fl.	97.42 1/2 — 20 — 05	97.50	—	
Papier publiczne.		Dopełn. tranzakcje.		Z końcem giełdy.	
Oblig. Skarbowe rs. 100 . . .	—	—	—	168.50	
4% L. zast. 3 okr. ser. I i II	—	95.50	—	—	
5% L. z. nowe z r. 1869 duże	90 90—70	90.90	90.60	—	
małe	90 70	90.85	90.55	—	
Listy "zast. m. War." serji I	84 80	85.	84.60	—	
serji II	83 30—45	83.65	83.35	—	
Listy z. m. Łodzi serji I i II	—	—	—	—	
4% Listy Likwidacyjne duże	80 80—70	80.90	80.60	—	
małe	—	80.90	80.60	—	
Bil. Banku Ces. ser. I, II i III	—	95.50	—	—	
Ros. Poż. Premjowa z r. 1864	—	188.	—	—	
z r. 1866	—	188.50	—	—	
5% Listy zastaw. rosyjskie	—	103.	—	—	
Wartość kuponów od listów zastaw. 52 1/2, nowych 65 1/2, zastawnych m. Warszawy ser. I i II 177 1/2, m. Łodzi 136 1/2, listów likwidacyjnych 75% oblig. skar. 142 1/2, pożyczki prem. I-ej emisji 36 1/10, II-ej emisji 202 1/2.		Akcje i obligacje.		Dopełn. tranzakcje.	
Monety: Półimperjały rs. — kop. — Sztuki dwudziestofrankowe rs. —. —. marki niemieckie rs. — kop. —.		Akc. wiel. tow. Ros. kol. żel. za rs. 125.		—	
pruskie bilety bankowe rs. — kop. — bankowe bilety austriackie rs. — kop. —.		Akc. dr. żel. War.-W. rs. 100		—	
		Akc. dr. żel. War.-B. rs. 100		—	
		Akc. dr. żel. War.-Terespols.		122.	
		Akc. dr. żel. Fabr.-Łódzkiej.		104.	
		Akc. Banku Hand. w Warsz.		230.	
		Akc. Banku Dyskont. w War.		230.	
		Akc. Banku Handl. w Łodzi		—	
		Akc. War. Tow. ub. od ognia		—	
		Akc. War. Tow. fabr. cukr.		235.	
		Akc. T. fabr. cukru Józefów		—	
		Akc. Dobrzel. T. fabr. Cuk.		600.	
		Akc. T. Lilpop Rau i Loew.		—	

SKŁAD FORTEPIANÓW

Krajowych i Zagranicznych

Gebethnera i Wolffa,

Krakowskie-Przedmieście Nr 36, wprost Saskiego Placu.

FOTOGRAFJA

SACHOWICZA

Artysty Malarza Miniatur,

Krakow. Przedm. Nr 407, obok kościoła Św. Krzyża.

Za 12 Portretów Biletowych od rs. 2 do 5. Za 12

Portr. Gabin. od rs. 6 do rs. 15. 12—12—20064

Ostrygi Ostendzkie

NATIVE

nadchodzą stale do Handlu

Ignacego Lijewskiego i S-ki.

wprost S-go Krzyża.

Tabela ruchu pociągów i karetek Pocztowych w Warszawie.

a) POCIĄGI.	KUR. 1 i 2 kl.	POCZ. 1 i 2 kl.	OSOB. 1, 2, 3 i 4	OSOB. 1, 2 i 3 k.	M.-OS. 1, 2, 3 i 4
Warsz. - Wiedeń.					
Odechdzą	g. 7.—	g. —	g. 11.—	g. 8.15	g. —
Przychodzą	" 8.50	" —	" 6.—	" 9.15	" —
Warsz.-Bydgoska					
Odechdzą	" 2.35	" —	" 6.10	" —	" 8.15
Przychodzą	" 2.45	" —	" 10.—	" —	" 9.15
Warsz. Terespol.					
Odechdzą	" 4.10	" 11.—	" —	" —	" —
Przychodzą	" 1.05	" 6.28	" —	" —	" —
War. Petersburg.					
Odechdzą	" —	" 10.33	" —	" 10.38	" —
Przychodzą	" —	" 6.43	" —	" 4.03	" —
Łukowo Iwango.					
Odechdzą	" 4.28	" 9.50	" —	" —	" —
Przychodzą	" 9.49	" 4.10	" —	" —	" —

Uwaga. — Godziny oddrukowane grubiej, oznaczają czas od 6 wieczorem do 6 rano.

b) KARETKI POCZTOWE.

Odeh. z Warsz. do				
Radomia ..	C o d z i e n n i e	"	10	— r.
"	"	"	10	— w.
Grójca	"	"	"	1
Pułtуска ..	"	"	"	8
Now.-Dworu	"	"	"	4
Radzimina ..	"	"	"	7
"	w Pon., Środ., Piątek, Niedz.	"	"	6
Kozienie . . .	we Wtorek, Czwart. Sobotę	"	"	6
Przych. do Warsz.	w Poniedz. Środ. Czwart. Sob.	"	12	— p.
Radomia ..				
	C o d z i e n n i e	"	6	45 r.
"	"	"	6	45 w.
Grójca	"	"	"	6
Pułtуска ..	"	"	"	6
Now.-Dworu	"	"	"	11
Radzimina ..	"	"	"	11
Kozienie . . .	w Poniedziałek	"	5	46 r.
"	w Piątek	"	3	40 r.

Cena okowity z dnia 8 Lutego

78% z akcyzą 7 kop. od 0/0

Hurtow. skład. wiadro 664, 665 g. 216—216 1/2 { z dodat.
Pojedyn. szyn. 673, 674 „ 219—219 1/2 { 2%
stosunek garnca do wiadra 1000:307 1/4.

Ceny Targowe.

(franko skład kupującego), podane przez dom Handlowy Stanisława Ostrowskiego i S-ki. —
Warszawa d. 8 Lutego r. b. **Pszenica:** za korzec funt. 242 pstra od — do 6.60, jasno-pstra od — do 7.65, biała od — do —, wyborowa od — do 8.32 1/2.
Zyto: wagi 232 polskie od 5.40 do 5.70, ruskie od 4.65 do 5.25. **Groch:** wagi 262 kuchenny od 4.50 do 4.85, na paszę od 4.10 do 4.60. **Jęczmień:** wagi 202 od 3.60 do 4.35. **Owies:** wagi 142 od 2.60 do 3.15. **Wyka:** wagi 262 od 3.75 do 4.50. **Rzepak:** wagi 210 od — do —. **Rzepak:** wagi 210 od — do —. **Koniczyna:** wagi 250 biała od 44.00 do 55.00, czerwona od 43.00 do 50.00.

STAN POWIETRZA.

Dzisiaj rano ciepła st. 1.0, w południe ciepła 2.4. Barometr: 747 (Deszcz.)

Wysokość wody na rzeka Wiśle pod Warszawą stóp 2 cali 3.

TEATR WIELKI.

Dzisiaj: Faust, Ab. zawieszony. Jutro: Aida Ab. zawieszony.

TEATR ROZMAITOŚCI.

Dzisiaj: Złe Ziarno. Jutro: Złe ziarno.

DOLINA SZWAJCARSKA.

Jutro to jest w Sobotę dnia 10 Lutego r. b. danym będzie

Bal Maskowy,

na którym grać będzie powiększona orkiestra. Początek o godz. 10 wieczerem.

1-1 — 2079 —

W Sobotę dnia 10 Lutego danym będzie

Bal Przyjacielski

w Restauracji przy ulicy Żelaznej, pod Numerem 1129/38, na którym orkiestra doborowa grać będzie. Bufet należyście zaopatrzonej. Cena kop. 55. **A. Brzezicka.**

W Sobotę dnia 10 Lutego danym będzie

Bal Przyjacielski,

w Restauracji zwanej Pod Nadzieją na Pradze, na którym orkiestra doborowa grać będzie. Bufet należyście zaopatrzonej. Wehód od ulicy Brakowej i Szerokiej, Nr 405. Wejście kop. 30 i 5 na ubogich. **Reiman.**

2-3 — 2000 —

JEOMETRA,

poszukuje odpowiedniego zajęcia u którego z PP. Jeometrów. Interesanci raczą, nadesłać adres do Handlu Ludwika Koch, pod Nr 5 nowym, przy rogu ulicy Marjańskiej i Twardziej egzystującego. 1-0 — 2089 —

Żądana jest do spółki w pewnej części,

Osoba płci żeńskiej

z kapitałem do rs. 2000, do zakładu towarów i lokali, renomowanego od lat blisko 40 przy jednej z przynajmniej ulic. Wymaganiem jest dopełnienie wspólne sprzedaży w sklepie. Warunki dla wchodzącej korzystne. Bliższa wiadomość w Magazynie Wyrobów Siodlarskich p. F. Krupe na Krakowskim-Przedmieściu Nr 45 wprost skweru. —1686—3—3

REKOMENDACJA

NAUCZYCIELI, NAUCZYCIELEK I BON L. PUCZKOWSKIEJ.

Żabia Nr 5.

—1363—4—6

Rządca Domu

poszukuje miejsca z kaucej od rs. 200 do 500, posiadający język polski i ruski. Interesanci raczą się zgłosić, ulica Śliska Nr 3 do Akuszerki Haube. —1762—2—3

Języka Niemieckiego

uczy w konwersacji za przystępną cenę i sumiennie, tak u siebie jak i za domem. Niemiec, znający języki polski i ruski. Wiadomość na ulicy Podwale Nr 26, mieszkania 9, od godziny 2 do 6. —21620—6—6

Na umiarkowanych warunkach,

POLKA

środkiego wieku, przybyła z Petersburga, gdzie była lat cztery jako sklepowa w Magazynie strojów damskich, poszukuje podobnego miejsca w Warszawie, może także spełniać czynność i w innym pierwszorzędnym sklepie. Kto by potrzebował takowej osoby, raczy się zgłosić do mieszkania Nr 4, w domu Nr 8 przy ulicy Wilezej. —1952—2—3

PRAWO CYWILNE

obowiązujące w guberniach Królestwa Polskiego z uzupełnieniami po koniec r. 1876

wydanie

Karola Hubego.

Dziela powyższego wyszła w tych dniach

Część I-sza (24 arkuszy) obejmująca: Ustawy przechodnie do kodeksu Napoleona. — Kodeks cywilny Królestwa Polskiego z roku 1825. — Prawo o małżeństwie z r. 1836.
Część II-ga: obejmująca księgi II i III-cią kodeksu Napoleona wydanie w końcu Lutego r. b.
Cena prenumeracyjna całego Zbioru w 3-ch wielkich in 8-vo częściach wynosi rs. 7 kop. 50.
Prenumerata przyjmuje się we wszystkich księgarniach w Warszawie i na prowincji. Przystępujący do prenumery w Warszawie opłacają przy odbiorze I-szej części rs. 5, przy odbiorze zaś II-giej części pozostałe rs. 2 kop. 50.
Z przesyłką pocztą w granicach Królestwa Polskiego prenumeratora wynosi na I-szą część rs. 6, na II-gą część rs. 3. Część III-cią bezpłatnie odesłana będzie.
Skład główny w księgarniach Gebethnera i Wolffa, oraz G. Sennewalda.
Skład Główny tegoż dzieła w języku ruskim w księgarni W. Istomina, przy Krakowskim-Przedmieściu Nr 7. 3-3 — 1346 —

NA KARNA WAŁ 1877 R.

nowe tańce

wydane nakładem Składu Nut

G. SENNEWALDA,

przy ulicy Miodowej Numer 481 (nowy 4)

(Grywane przez orkiestrę L. Lewandowskiego nakoncertach w Resursie Obywatelskiej, w Teatrze Rozmaitości, na Maskaradach i Balach:

Hertz T.	Wesołe Telegrammy, walce.	kop. 30.
Lewandowski L.	Wesele w Dzierżbicach, mazur.	kop. 22 1/2.
"	Wiwat! Wesele w Ojcowie, mazur.	kop. 22 1/2.
"	Niema jak w Brwinowie, polka.	kop. 22 1/2.
"	Nadwiślanka, polka-mazurka.	kop. 22 1/2.
"	Z powitaniem, mazur.	kop. 22 1/2.
"	Co to będzie? polka.	kop. 22 1/2.
"	Nasze piękne damy, kontredanse.	kop. 30.
"	Podolanin, mazur.	kop. 22 1/2.
"	Perelka, polka-mazurka.	kop. 22 1/2.
Tatarkiewicz J.	Tout pour toi, trotteuse.	kop. 22 1/2.
"	L'Enfant gatée, polka.	kop. 22 1/2.

Do nabycia we wszystkich składach nut w Warszawie i na prowincji.

4-4

— 1212 —

Skład Farb i Materiałów Malarskich

J. A. KRAUSSE

w Warszawie.

Ulica Miodowa Nr 10, naprzeciw Sądu Okręgowego.

Poleca otrzymane z Zagranicy:

Podeszewki zdrowia, nieprzemakalne w różnych gatunkach, najpraktyczniejsze jako to:

Słomiane, korkowe, flanelowe, wyksatynowe na skórcie eleganckie i angorowe a to w różnych wielkościach dla dam, mężkie i dla dzieci.

Poleca jako nowość:

Korki z gumą elastyczną, przydatne do każdej buty, teki, więc najpraktyczniejsze. Korki te powszechnie mają już zastosowanie za granicą, tak w gospodarstwie domowym, jakoteż w handlach Win, Restauracjach, i t. p. nader są trwałe, eleganckie a tanie.

Nadeszły także:

Filtry angielskie kamienne, „Patent“ do klarowania, wania wody doskonałe, wypróbowane, w formie ozdobnych wazonów, w różnych wielkościach po cenach przystępnych. 3-3—1748

SKŁAD MATERJAŁÓW APTECZNYCH

A. F. Galle,

Senatorska Nr 467b, „pod Słoniem.“

otrzymał tegoroczne transporty.

Tranu lekarskiego Dra Jongh.

Tranu białego parowego (Codliver Oil),

Tranu lekarskiego żółtego,

wszystkie w wyborowych gatunkach, z którymi ma zaszczyt polecić się.

48-0

— 16879 —

Nauczycielka

Polka, z językami: francuskim, niemieckim, ruskim i muzyką dobrą, poszukuje demiplacę a także poszukują miejsc stałych i na godziny Nauczyciele i Nauczycielki; oraz Bony różnych narodowości. — Wiadomość u pośredniczącej Puczkowskiej. Żabia Nr 5. 2-3—1951

W Sklepach Stowarzyszenia

„MERKURY“

sprzedawane są

Śledzie Angielskie

po kop. 3 za 1 sztukę.

2-0—1954

Do sprzedania bardzo tanio

Suknia tarlatanowa

biała z różowem, oraz stół jadalny na osłab 30; jedno i drugie mało używane. — Ulica Krakowska Nr 13, mieszkania Nr 3. 2-2—1961

MAGAZYN

Trumien Metalowych,

przy

FABRYCE LAMP I WYROBÓW

METALOWYCH

Fryderyka Trelle,

Nowy-Swiat Nr 1318 (76).

Ceny tychże trumien:

dziecinne od rs. 9 do 30, dla dorosłych od rs. 30 do 75 i 90 rubli. —616—5—6

Jest do sprzedania

FORTEPIAN

palisandrowy z fabryki Krall et Seidler, prawie zupełnie nowy, z 4 sztabami i całym metalowym blatem, silnym i pięknym tonem. Ulica Zielna Nr 14 (9ab), nowy 7, na dole. Nr 12 mieszkania, oficyjna lewa. —1746—3—3

Kareta

podwójna, używana, Bryczka na resorach i bez resorów, Bryczka z bud. Wolanty, Dorożka nowa i troje. Sanek na sprzedaż lub do wynajmu. Ulica Ogrodowa Nr 3, u Lakiernika. —1570—5—6

Akuszerka

w domu własnym, przy ulicy Złotej Nr 6, przyjmuje osoby spodziewające się słabości, w osobnych lub wspólnych pokojach, gdzie chore znajdują wszelką wygodę i troskliwą opiekę. —1336—5—6

Do najęcia każdego czasu

Pokój

z przedpokojem, świeżo wytapetowany, z meblami i opalem, na pierwszym piętrze od frontu, wejście główne gazem oświetlone, przy ulicy Nowy-Swiat Nr 67 w domu Zarządu Wojskowego wprost Kopernika. Wiadomość także w Kantorze Wekslu G. Neumark. —1437—3—3

Od 1-go Kwietnia r. b., w samym środku miasta przy ulicy Mylniej Nr 7, są do wynajęcia

LOKALE

składające się: 1-y z pięciu pokoi, przedpokojem i kuchnią, z pięknym ogrodem kwiatowym i owocowym, z 4-ma wejściami, w ogrodzie piękne gatunki drzew owocowych i krzewów wielkich gatunków agrestu, porzeczki, malin, wino rodzące i szparagarnia, za cenę rocznie 700 rs.; 2-gi z trzech pokoi, kuchni z ogródkiem, piwnicy, komórki i dwoma wejściami, za 300 rs. rocznie i trzeci z trzech pokoi, kuchni z ogródkiem, piwnicy, komórki i dwoma wejściami, za 300 rs. rocznie. Ostatni lokal dla rzemieślnika. Wiadomość u miejscowego stróża albo u Rządu domu, mieszkającego w Starem-Mieście przy ulicy Celnej we własnym domu pod Nr 170. —1761—2—3

Potrzebne jest

MIESZKANIE,

złożone z dwóch pokoi, dobrze umeblowane z usługą, przy jednej z głównych ulic, na wyżej na 2-m piętrze. Wiadomość w Hotel Europejskim Nr 41. —1914—2—2

urzędowej roboty, oraz **Materace** z włosa
waldharu u Tapicera, Senatorska Nr 20.
2-12-1977

Redaktor Wacław Strykowski — Wydawca Gustaw Gebethner.